

„vleesch word“; maar de gelouwen belijders zullen op het Kerstfeest goed doen, aan zulke verleiders, zooals de bijbel zelf verwante geesten noemt, het vertrouwen op te zeggen.

Een derde trekje in Barth's vertaling valt nu meteen op. Indien de geboorte uit een maagd, en dus de ontvangenis van Christus, niet uit den wil des mans, doch uit den Heiligen Geest, niet de zaak zelf is waar het om te doen is, doch slechts een teken, een heenvijzing naar die andere zaak, niet meer dan zulk een verwijzing, — dan wordt alle terminologie, die tegen deze nieuwbakken constructie ingaat, wederom gaarne weggewerkt, ook al staat ze honderdmaal met zooveel woorden in de confessie. Wederom schaamt Barth zich niet, te knoelen met de gele papieren van de kerk. De Schotsche belijdenis immers zegt, dat de Zoon de menselijke natuur uit Maria's substantie aannam onder medewerking van den Heiligen Geest: „cooperante spiritu sancto“. Barth daarentegen laat dit betekenisvolle begrip van „medewerking“ rusten, en vertaalt, nivelleerend: „durch das Werk des Heiligen Geistes“.

Nog een vierde onregelmatigheid trekt de aandacht. De Schotsche belijdenis leert, dat Christus was beloofd onder de wet: „in lege“; en daarmee is natuurlijk weer bedoeld op de verbondsfase van het O. T., die juist als historische fase, gezien in samenhang met de daarop volgende „evangelische“ fase des Nieuwen Testaments, prachtig harmonieert met hetgeen in dit artikel vooropgeplaatst werd: het gereformeerde leerbegrip van de volheid des tijds. Bij Barth evenwel worden de woorden: „in lege“ (onder de wet) weggelaten. Ook hier weer een verwringen van den tekst naar eigen vooropgezette meening.

Een vijfde anomalie hangt samen met de twee-naturen-leer. Evenals zoovele andere belijdenisschriften, en daaromheen gegroepeerde theologische werken — in onze afwijzing van de aanvallen van prof. Hepp op prof. Vollenhoven hebben wij er nog aan herinnerd — zoo drukt ook de Schotsche confessie zich aldus uit, dat Immanuel waarachtig God en waarachtig mensch is en één „Persoon“, die uit twee volmaakte naturen bestaat. Een uitdrukking die van betekenis is, wijl ze tegenover hen die de uitdrukking „onpersoonlijke menselijke natuur“ als een dogma zijn gaan beschouwen, haar betekenis heeft. Een uitdrukking ook, welke correspondeert met die der Nederlandsche Synopsi, volgens welke de twee naturen den éénen Persoon van Jezus Christus zooal niet componeeren, dan toch constitueeren. Barth echter gaat dit alles vervagen door te zeggen, dat Christus twee naturen, volkomen vereenigd in één Persoon, is. We zeggen „is“, en niet „heeft“; want het kan bij Barth niet anders zijn bedoeld dan zoo.

En zoo wordt tenslotte alles pasklaar gemaakt voor hetgeen Barth nu verder betoogen wil, dat namelijk de artikelen 4 en 5 der Schotsche confessie een ander „geschieden“ belijden dan ons onderhavige art. 6. Artikel 4 had gehandeld over de openbaring der beloften, artikel 5 over de voortdurende successie, den wasdom en onderhouding der kerk, terwijl dan artikel 6 spreekt over de incarnatie van Jezus Christus. De inhoud van art. 4-5 is nu volgens Barth een „geschiedenis“ van een ander karakter dan de in art. 6 beleden „geschiedenis“. De eerste van deze twee „geschiedenissen“ (art. 4-5) is dan de in tijd en geschiedenis uitgebreide, de horizontale, om zoo te zeggen; de tweede daarentegen (art. 6) laat zich reduceeren tot een punctueel geschieden, een geschieden in een punt des tijds, een „Ereignis“, een „gestalte“. Natuurlijk is hiermee weer begunstigd de meening van Barth, dat het „wonder“ der openbaring nimmer een historische factor onder andere worden kan, en derhalve slechts een geschieden in een punt des tijds is. Maar wat wij opmerkten inzake de volheid des tijds bewijst reeds de willekeurigheid van deze constructie.

Trouwens, hoe kan men de „zending“ van Gods Zoon onhistorisch maken? Zenden is in deze wereld niet mogelijk zonder dat op het tijdelijk gebeuren ingegrepen wordt, ja, maar óók tegelijkertijd op dat tijdelijk gebeuren beslag gelegd wordt, van dat tijdelijk gebeuren een stuk in beslag genomen wordt. Men moet niet vergeten dat de Schrift het werkwoord „zenden“, ook als God daarvan het handelend onderwerp is, in alle mogelijke tijden vervoegd heeft. „Zenden“ betekent, als men de woorden der Schotsche belijdenis maar laat staan zooals een normaal ontwikkeld respect voor historische documenten ze steeds zal willen laten staan, voor het minst al een werk dat negen maanden duurde. Men denke maar weer aan die „coöperatie“, die medewerking van den Heiligen Geest. Het is een misbruik-maken van het woord „zending“, als men het „zenden“ hier laat opgaan in een „oogenblik“-werk. Zenden is historisch, ook al komt de gezondene van boven. En eerst wijl Christus zóó gezond is, in den tijd, met gebruikmaking van den tijd, kan Hij de Arch-eege, de voorantredende Leidsman onzer zaligheid zijn.

Het leek ons niet overbodig, op een en ander te wijzen in dit tegen Kerstmis verschijnende nummer van ons blad. Karl Barth vertelt in zijn „woord vooraf“, dat de Schotsche belijdenis tot aan 1937 in Schotland zelf, zooals hij, half be droefd, half vergenoegd, kon vaststellen, ongeveer even onbekend en ontoegankelijk was in Schotland als de Zwitsersche belijdenis tot voor kort in Zwitserland. En nu wilde hij met dit boek, voornamelijk dan door de weergave van de confessie als zodanig, voor zijn deel er toe medewerken, dat deze confessie weer bestudeerd zou worden. Hij vermaant zelfs haastige lezers, eerder zijn verhandelingen over die confessie dan de confessie zelf ongelezen te laten. Die raad is ditmaal niet duur. Want de voordrachten zijn feitelijk al verwerkt in den tekst der vertaling. Barth verklaart zelf, dat orthodoxie of positiviteit hem altijd vreemd geweest is, om maar niet te zeggen, dat ze hem tegen de borst gestuit heeft. Daartegenover verklaart hij, dan wel aan de confessie getrouw te willen zijn. Wij antwoorden, dat het juist daaraan helaas schort.

En het ware, óók om der wille van de betekenis van onze Kerstfeestviering, wel te wenschen geweest, dat dit eerder, of althans met aanvaarding der onvermijdelijke consequenties, ware bedacht geweest door de organisatoren van een bekend calvinisten-congres.

K. S.

Kerstfeest — het einde van de afzondering.

Om de heerlijkheid van het Kerstfeest te mogen zien, moeten wij er eens acht op geven, hoe op den dag van Christus' geboorte het einde van de afzondering bereikt wordt. Er is voor het volk Israël op allerlei wijze sprake van afzondering. Abraham, de stamvader van het volk Israël, ontvangt het bevel: Ga uit uw land, en uw maatschap en uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal en Ik zal u tot een groot volk maken. (Gen. 12:1, 2a). En Abraham gaat heen; hij scheidt zich af van de zijnen; hij leeft als een vreemdeling in een vreemd land. Die afzondering is later op vele manieren bekrachtigd. Israël mag zich niet vermengen in onheilige vermenging met de andere heidensche volken. Het moet zijn eigen karakter bewaren als volk des verbonds en zijn eigen roeping vervullen. Het moet verder dragen de schat en de belofte des heils van geslacht tot geslacht. Dat heeft Jozua b.v. bij zijn afscheid het volk Israël diep ingeprent: Ingeval gij verbreekt het verbond van den Heere, uw God, dat Hij u heeft opgelegd, en gij u begeeft tot den dienst van andere goden, voor hen nederbulgende, — dan zal des Heeren toorn tegen u ontbranden en gij zult welhaast verdwijnen uit het schoone land, hetwelk Hij u gegeven heeft. (Joz. 23:16 K. Verkl.)

Onder Israël is er weer de afzondering. Er is een aparte stam aangewezen voor de priesterlijke bediening in tabernakel en tempel: de stam van Levi. De eerstgeborenen van elk gezin die den Heere heilig zijn, moeten gelost worden en de stam van Levi moet staan bij de bediening van het altaar in den voorhof, de priesters in het heilige, de hogepriester in het heilige der heiligen om verzoening teweeg te brengen voor de zonden van het volk. En God toornit schrikkelijk als personen uit andere stammen de heilige bediening willen waarnemen. De stam van Levi krijgt geen deel bij de verdeling van Kanaän zooals de andere stammen, want hun deel is de Heere. Slechts acht en veertig steden, uit elk stamgebied vier, met de noodige weideplaatsen voor het vee worden tot hun beschikking gesteld (verg. Joz. 21:3). God wil dus de splitsing ook na de verovering van Kanaän handhaven. Hij wil de afzonderingspositie van den priesterstam onverzwakt bewaren. Dat is de consequentie van het gebod dat in de woestijn aan Israël reeds is gegeven: „En zie aan de kinderen van Levi heb Ik alle tienden in Israël ter erfenis gegeven, voor hun dienst dien zij bedienen, den dienst van de tent der samenkomst. En de kinderen Israëls zullen niet meer naderen tot de tent der samenkomst, om zonde te dragen en te sterven. Maar de Levieten die zullen bedienen den dienst van de tent der samenkomst, en die zullen hun ongerechtigheden dragen; het zal een eeuwige inzetting zijn voor uw geslachten en in het midden van de kinderen Israëls zullen zij geen erfenis erven. (Num. 18:21-23.)

Maar Maria is ook afgezonderd als zij den Christus dragen en voortbrengen moet zooveel het vleesch aangaat. Maria, die de moeder van den Heere Jezus zal zijn, heeft den tijd die aan het moederschap voorafging, alleen gestaan. Zij heeft haar Kind, den van God beloofden Messias, immers ontvangen uit den Heiligen Geest?

Als de Heilige Geest over Maria gekomen is, moet zij een tijdlang Jozef, haar ondertrouwen man, loslaten! Maria kan bij Jozef aanvankelijk niet de hulp en steun vinden die zij als jonge vrouw behoeft. Jozef is zelfs van zins haar in het geheim te verlaten (Matth. 1:19b). En had God het niet verhoed, hij zou zijn voornemen ongetwijfeld

ten uitvoer gebracht hebben. Zoo heeft Maria, in onderscheiding van alle andere vrouwen, die moeder hopen te worden, haar man Jozef moeten loslaten tot op den dag, waarop zij haar eerstgeboren zoon gebaard heeft en nedergelegd in de kribbe. En Jozef van zijn kant, heeft die uitzonderingspositie van Maria ten volle geëerbiedigd. (Matth. 1:25a).

Eerst na de geboorte van Jezus in Bethleem kan de verhouding tusschen dezen man en deze vrouw volkomen normaal worden. Dan staat het wondergeheim van de ontvangenis uit den Heiligen Geest niet langer als een soort dreiging tusschen hen beiden. Dan kan het huwelijksleven van Jozef en Maria zijn als dat van andere menschen die God heeft tezamen gevoegd tot den heiligen huwelijken staat.

Maria heeft dus een tijdlang alleen, geïsoleerd, gestaan. Zij heeft die afzonderingspositie bereidwillig aanvaard om moeder van den Heere Jezus te mogen worden: „Zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord.“ (Luc. 1:38a.)

Wij vinden dus naarmate de geschiedenis verder voortschrijdt en de volheid des tijds dichterbij komt een steeds meer zich toesplitsende afzondering: eerst de afzondering van een volk, dan die van een stam en tenslotte die van een jonge vrouw.

Het volk Israël moet eenwielang afgezonderd zijn om de belofte van het heil in Christus voor zondaren, ongerept en zuiver te mogen bewaren; de stam van Levi moet van de andere stammen afgescheiden zijn om den dienst der verzoening onder het volk niet verloren te doen gaan; en Maria moet juist afgezonderd staan en eenzaam zijn in de menschwording van Jezus Christus, opdat haar grooten Zoon zal zijn zonder schuld en zonder smet.

Maar in Maria bereikt nu ook de afzondering onder Israël haar afsluiting en haar voltooiing. Wanneer Maria de moeder geworden is van Jezus, en hetgeen de Heilige Geest in haar moederschoot gewerkt heeft, geboren is, dan is Maria verder weer een vrouw als alle andere vrouwen van haar tijd. Haar afzonderingspositie is dan voorbij. Maar alle afzondering is dan voorbij. Het onderscheid tusschen Levi en de andere stammen heeft dan geen betekenis meer: het offer dat God behagen kan, is reeds geboren; Jezus is het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt. Op den Goeden Vrijdag kan dan ook het voorhangsel van den tempel scheuren en de scheiding tusschen priesterstam en volk worden opgeheven.

Ook de scheiding van Israël en de andere volken behoeft niet meer gehandhaafd te worden. Op het Pinksterfeest kunnen de groote werken Gods gesproken worden in andere talen en is de scheiding van Israël en de overige volken voorbij — voorgoed.

Zoo moet het einde van de scheiding van man en vrouw, Jozef en Maria, op den Kerstdag, gevolgd worden door het einde van de scheiding van volk en priesterstam op den Paaschdag, en eveneens door het einde van de scheiding van volk en volk op den Pinksterdag, omdat God Zijn Zoon heeft gegeven.

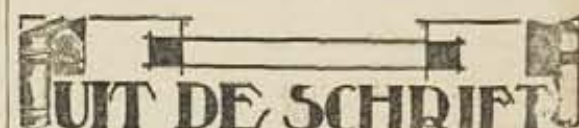
Want in dien eerstgeboren Zoon van Maria gaat de Priester schuil, van Wien het gezegd kan worden: Want door één offer heeft Hij voorgoed degenen, die geheiligd worden, volmaakt (Hebr. 10:14 Korte Verkl.); maar ook de Koning, Die heerschen moet van de „zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.“ (Ps. 72:8).

Nu zullen op den Kerstdag mannen en vrouwen, volken van Noord en Zuid en Oost en West, zonder onderscheid, die gehoord hebben in hun eigen taal van de groote werken Gods samen zingen van het heil dat in Christus is. En zij zullen het allen doen met Maria, die vervuld van den Heiligen Geest, gezongen heeft:

Hoe heilig is Zijn Naam!
Laat volk bij volk tezaam
Barmhartigheid verwachten;
Nu Hij de zaligheid,
Voor die Hem vreest bereidt
Door al de nageslachten.

D.

H. M.

Gods herscheppingswonder aan Jozef onthuld.

„En Hij bracht haar tot Adam“.

Gen. 2:22b

„En heeft zijn vrouw tot zich genomen“.

Matth. 1:24b

Om eenig inzicht te krijgen in de moeilijkheden die Jozef, de man van Maria, gehad heeft, kan het verhelderend werken, de eerste bladzijde van het Oude Testament en die van het Nieuwe Testament naast elkander te leggen.

In het Paradijs is een mensch — Adam — die, nadat hij aan de dieren namen gegeven heeft — tot deze conclusie komt: Ik ben alleen, o God! Ik

heb geen
geef mij te
die ik ve
ploolen m
naast!

Maar op
staat een
vonden m
die daarn
naaste, ik
geerde, m

Als het
ervoor, d
niet voor
door h
school

Adam
ontbreekt
hij ieman
echter die
hij niet
het hem
neer God
zoo schoe
tot Adam
dat hier d
gelijke is,
door god
geschied
den: a, e
hulp, die
gebeente

Niet an
geloovige
Israëls V
wondere
in een re
het zijn
hij ook n
wanneer
bracht is,
moet in d
toespreke

Zoals
zelf de v
baarde, d
morgen v
een engel
het nieuw
ligen van
na deze
ook in h
Hij neem
van Jezu
aan God
is 't, op
God belo
mans, m

De vre
dan de
diepen s
dan loof
hem gese
dig een l
gegeven l

Doch
heeft, en
kind Jezu
looft Hij
Hem, Die
of bezwij
verstom
mate hij
de genac
Heer.

En zo
feest zin
heeft a
eogen g
werkte,
zal nint
deze Jez
Gods he
ping in
opdat de
den. Des
zal tot in
Christus
een volk

D.

UIT DE SCHRIFT

Hulp o
In hart
voor de
f 37.08,
vaart; f 2.
rika", f 11
B. te M.
Tezame
Er zijn
en in d